

9

20

ΜΕΓΑΛΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Π. ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ
ΕΚΔΟΤΑΙ: Α.Ε.Β.Ε. Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ & ΣΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ
3 ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3

ΙΟΥΝΙΟΥ 1926

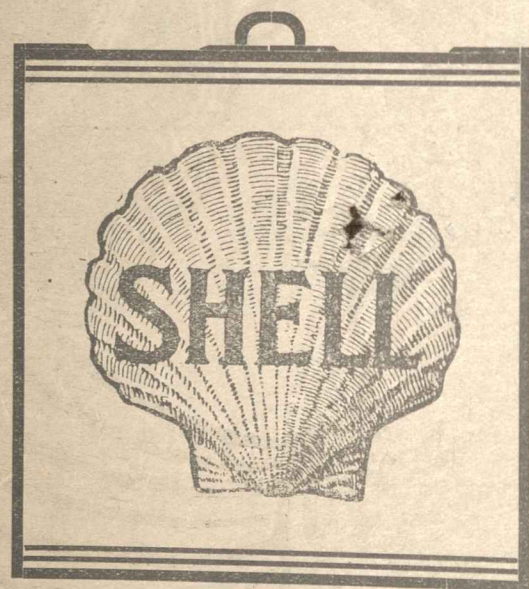
ΑΡΙΘ. 15

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ 5

BENZINΗ SHELL BENZINΗ

Η ΑΝΩΤΕΡΑ ΠΑΣΗΣ ΑΛΛΗΣ

Ἀσολύτου διαυρείας, ἀμυγῆς ἀσφάγτου καὶ βαρέων ἐλαίων, δὲν ἀρίνει οὐδὲν ὑπόλειμμα. — Ἀσπιδίδει τὴν ὑψηλοτέραν χρῆσιμον κομωρεσιὸν ἀπὸ κάθε ἄλλης, καθότι περιέχει φυσικὴν βενζόλην καὶ ἐμωδίζει τελείως τὰς φθοροαφρέξεις.

Καθαριότης, εὐκομος ἐκκίνησις, ἀδόρυβος λειτουργία, οἰκονομία, δύναμις.

SHELL THE ASIATIC PETROLEUM CO LTD

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ:

A. E. B. E. "Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ & ΣΙΑ"

ΑΘΗΝΑΙ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΝΟΤΑΡΑ 48

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

15^ο ΤΕΥΧΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΑΥΛΟΣ ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ

ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΛΑΤΑ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΙΟΥΝΙΟΥ 1926

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡ. 5

ΚΑΦΕΝΤΑΚΙ!

Ἡ Γαλλικὴ στρατιωτικὴ ἀποστολὴ μόλις εἶχε φθάσει καὶ εἶχεν ἐπιληφθῇ τοῦ ἔργου τῆς — ἅς μὴ ἀντιστήσῃ ὁ στρατηγὸς Ζιράρ καὶ πρόκειται περὶ παλαιῶν ὑποθέσεων. Τὰ κόκκινα πανταλόνια καὶ τὰ κεπὶ εἶχον ἀναμικθῇ ἀδελφικώτατα μὲ τὸ γαλλικὸν ὅποιον ἐκάλυπτε τὰ πάντα ἐντὸς τῶν Στρατώνων. Οἱ πάντες ἐφιλοτιμούντο νὰ φαίνωνται Γαλλομυθεῖς μέχρις αὐτοῦ τοῦ γέροντος ἀνθρωπιστοῦ Κακαβᾶ, ὅστις μετὰ τὸ πρῶτον ρόφημα, ἐξαρετικῶς δι' αὐτὸν κερμαπαρτίον, τριβλίζων καὶ σκαμπαναβάζων ἐδείχνε πρὸς τοὺς ξένους τὰς εἰκόνας τῶν ἡρώων τῆς Ἐπαναστάσεως... Λέ Κολοκοτρώνη! Λέ Καραϊσκάκη! Λέ Μιαούλη! Προγράμματα, ἀσκήσεις, περὶ θάλας, θεωρίαι, τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς, καὶ ἡ Ἀποστολὴ ἐφαίνετο λίαν εὐχαριστήμενὴ μὲ τὴν μάζαν τὴν ὁποίαν ἤρχετο νὰ διατάσσῃ ἐπὶ τὸ εὐρωπαϊκώτερον.

Εἰς ἐν ὅμως σημείον, ἡ μάζαν εἰς δύο, ἐσκαλίσαν.

Πάντες γνωρίζετε τί ἐστὶ μεσημεριανὸς ὕπνος, ἡ τοῦλάχιστον χοιλοῦρι.

Τὸ πρῶτον τοῦτο ὅμως φαίνεται ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν εἶνε ἄγνωστον.

Διὰ ταῦτα, ὅταν ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ πρόγραμμα Γαλλιστὶ γεγραμμένα καὶ μεταφρασμένα: δύο ἑξ ὧς τέσσαρες μετὰ μεσημεριανῆς: Ὑγιεινὴ, περίπατος κτηνῶν, καὶ λουτρον, καὶ, δι' ὅσους δὲν κατεφύγοντο μὲ τὰ κτήνη: μετὰβασίς εἰς Γουδί, θεωρίαι ἐν ὁπλίῳ, 20 ἰουλίου δύο μετὰ μεσημεριανῆς, τὸ πᾶν ἐσείσθη, καὶ αὐταὶ αἱ εἰκόνας τῶν ἡρώων ἐτίθεν, καὶ τὰ κορνάκια παρ' ὀλίγου νὰ διαφραγοῦν, καὶ ἀσκήσεις ἰδιαίτεροι ἐγένοντο, καὶ ἀποφάσεις ἐλήφθησαν, καὶ συμπεράσματα ἐλήφθησαν, ὅτι ἡ Γαλλικὴ ἀποστολὴ πρέπει νὰ μάθῃ νὰ κοιμᾶται τὸ μεσημέρι.

Ὁ Κακαβᾶς ἐξέμεθεσε καὶ διηρμήνευσε διαμνηστικῶς:

Χοιλοῦρι! Χοιλοῦρι!

Ἀλλ' ὡς ἦτο ἐπόμενον, ὅσον ἡ λέξις καὶ ἂν ἦτο Γαλλοφάνης, ἀπάντησις δὲν ἐδόθη ἄλλη, παρὰ εὐγενέστατον Γαλλικὸν μειδίαμα, καὶ ραντεβὺ εἰς Γουδί!

Αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτον θανάσιμον πλῆγμα κατὰ τὸν πατριῶν, εἰς τὸ ὅποιον ὁ Ἑλληνισμὸς ἀπῆλθεν ὅπουλος ἐπιβάλλον καὶ ἐκαστὴν ἀφ' ὧς δηλώσεις ἀθενέειν εἰς τοὺς παρόντας μέχρις οὗ... οὐδεὶς ἀπάντησε: παρὼν!

Ἡ Γαλλικὴ ἀποστολὴ συνεροφώθη πρὸς τὰ πάτρια καὶ τὰ μέλη αὐτῆς ἠναγκάσθησαν νὰ κοιμῶνται. Τὰ προγράμματα ἐξῆλθον αἱ ὥραι ἡλίας, τὰ κτήνη ἐκοιμήθησαν καὶ αὐτὰ τὸν μεσημεριανικὸν ὁμοίως καὶ ὁ Κακαβᾶς!

Ποῖος ὅμως ἀγνοεῖ καὶ τὸν καφέν; Τμήμα στρατοῦ οὐδέποτε ταξιδεῖ, οὐδεπορεῖ, ναυσίποισι ζῆνε καφέ. Τὸ ὁδοιπορικὸν περιλαμβάνει δύο χάνια πάντοτε καὶ τρία ἐξοχικά καφεενδάνια σπυριδιώμενα καὶ ἐπὶ τοῦ Χάρτου μὲ μεγάλαν κλίμακα καὶ ἂν δὲν ὑπάρχουν, ἐφευρίσκειται ὁ πλανητικὸς παρακολουθεῖν βῆμα πρὸς βῆμα πορείας, ἀσκήσεις, βολήν, ὑποθέτω δὲ σήμερον καὶ ἀεροπολοῖαν καὶ ὑποδύριον πλοῦν.

Εἰς τὸ πρῶτον λοιπὸν ἀπαντῶμενον χάνι διατάσσεται ἅλ!

Ἐξάλλος ἐμφανίζεται κατακόκκινος ὡς κοκκινοῦλοι ὁ μακαρίτης, ὑποθέτω, πλεόν συνταγματάρχης Λεπιντὶ, λαμπρὸς ποροβολητὴς, ἀκούρατος, ροδομάγουλος, ἡλιοκαῖς, καλπῶν καὶ φωνῶν Γαλλοελληνιστὶ πορροκά σά: Τί τρέχει;

— Καφεντάκι! τοῦ ἀπαντοῦν ἐκατὸ στόματα μαζί καὶ διακόσια μάτια ἱκευτικά τὸν ἀνενίον, καὶ ἐκατὸ χέρι στρέφονται πρὸς τὸν ἀναμνηστικὸν καὶ μειδιῶντα ταμπῆν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ παύσιμον παρακολουθεῖ ἀγωνισμῶς.

Ἄλογο, Λεπιντὶ, σπαθὶ ἀστράπτει καὶ διαγράφει κύκλους εἰς τὸν ἀέρα ὑπὸ τὴν ἥλιον, οἱ οὐοὶ ἄρχισαν νὰ περιστρέφονται μανιωδῶς, καὶ μὴ φωνὴ ἐκυροῖτο τῶν πάντων.

— Πᾶ ντε καφεντάκι! Νὸ καφεντάκι!

— Πᾶ ντε καφεντάκι! Ἄλλ' ἀνέτρεφες τὸ σῶμα ἀγαπητότατε μακαρίτα συνταγματάρχα. Ἡ φάλαγξ σὸπ! Καὶ τὰ ἄλλα δὲν ἐκουήθησαν. Ἰσως διότι περίμεναν καὶ αὐτὰ καφέν βαρὺ γλυκόν!

Ἀλλὰ πῶς θὰ βράδισεν Ῥωμῆς, ἐν ᾧ ἀπὸ τὸ παρῶντονον τοῦ χανιοῦ ἔβγαινον εἰς τὰ ὕψη τὸ ζῶμα, καὶ ἐφαίνοντο εἰς τὸ βῆθος δέκα μπρίκια: Ὁ Συνταγματάρχης τὸ ἔμαθε ταχύτατα ὅπως τὸ ἐννοοῖον ἦδη καὶ οἱ... ταμπῆδες! καὶ ἅπαντες ἤμεις.

ΛΑΥΡΑΣ

ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Ο "ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΟΣ", ΑΔΑΜΑΣ

Ἡ τῶς αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας εὐρίσκειται κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίῳ, σκοπεύουσα νὰ ἐνέσθῃ ἀγωνίῳ ἐναντίον ὁμάδος κοσμηματοπολῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν εὐπιστίαν τοῦ ἀποθανόντος ἐκπύτου αὐτοκράτορος Καρόλου καὶ ἠγόρασαν ἀπὸ αὐτὸν ἀντὶ ἐλαχίστης τιμῆς ὠριμένα κοσμήματα τοῦ Αὐστριακοῦ Στέμματος.

Μεταξὺ τῶν κοσμημάτων αὐτῶν συγκαταλέγεται καὶ τὸ περίφημον διαμάντι «Φλωρεντίνος», τοῦ ὁποῖου ἡ ἱστορία εἶνε περιεργωτική.

Ἀνῆκεν εἰς τὸν Κάρολον τὸν Τολμηρόν, ὁ ὁποῖος τὸ ἔχασε κατὰ τὴν μάχην τοῦ Γκρανσόν. Κάποιος στρατιώτης τὸ εἶρε καὶ, νομίζον ὅτι πρόκειται περὶ γυαλιοῦ χωρὶς ἄξια, τὸ ἔβαλε ἀφρημένον εἰς τὴν τσέπην του. Μετ' ὅ μίαν ἡμέραν, μὴ ἔχον τί νὰ τὸ κάμῃ, τὸ ἐπέταξε εἰς τὸν δρόμον. Κατὰ σωματισμὸν ὅμως ἡ ρόδα ἐνὸς κάρρου, ποὺ ἐβόων ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐπέσπεσε ἀπ' αὐτοῦ ἀπὸ τὸ διαμάντι. Καὶ μετ' ἐκλήψεως ὁ στρατιώτης παρετήρησεν ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε συντριβή. Ἐνόησε τότε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀσημέντιου γυαλιοῦ. Τὸ ἔβαλε καὶ πάλιν εἰς τὴν τσέπην του καὶ κατέληξε νὰ τὸ πωλῇ εἰς ἕνα ἐφημέριον τοῦ Μονταίν, ἀντὶ ὀλίγων φράγκων.

Ὁ πολὺτιμος λίθος ἐκτότε ἐπέρασεν ἀπὸ πολλὰ χεῖρα μέχρις οὗτο στολίδι τοῦ αὐστριακοῦ στέμματος.

Ἦδη, μετὰ τὴν πώλησιν τοῦ ὁπλοῦ Καρόλου, ἐπέρασε καὶ πάλιν ἀπὸ διαφόρων χεῖρας καὶ εὐρίσκειται τῶρα εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ὅπου ἐκτίθεται πρὸς πώλησιν ἀντὶ τοῦ ἀποσβεστικοῦ ποσοῦ τῶν 2.000.000 δολαρίων, δηλαδὴ εἰς τὸ ἐκατονταπλάσιον τῆς τιμῆς ποὺ τὸ πωλήσεν ὁ Κάρολος.

Σημειώθην ὅτι τὸ διαμάντι αὐτὸ κατέχει τὴν τετάρτην θέσιν μετὰ τῶν μεγαλύτερων διαμαντῶν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τὴν ἔφερον εἰς τὸ δάσος τῶν θυσιῶν ἐπάνω εἰς ἕνα ἄρμα, τὸ ὅποιον ἔσυρον νέοι. Ἠκολούθει μία κίσσα, ἡ ὁποία ἦταν μαθημένη να προσφέρει τὸ ὄνομα τῆς θεᾶς. Ἐκράτουσε δοχεῖον μὲ ἱερὸ λάδι, προωρισμένον διὰ τὸν συμβολικὸν πλακοῦντα τὸν ὅποιον θὰ ἐρκιαν γιὰ τὴν ἑορτήν.

Μετά τὸ λυκόφως, αὐτὴ ἐξήρχετο μόνη εἰς τὸ βάθος τοῦ ἱεροῦ δάσους. Ἦδοντο νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἕνας νέος ἕως σκράντα βήματα ἐκείθεν τοῦ ναοῦ. Ἐκεῖ εἰς τὴν μοναχίαν ἐκείνη τραγουδοῦσε ἕναν ὕμνον εἰς τὴν Μνέραν καὶ ἐζητοῦσε τὴν προστασίαν τῆς ἐπὶ τοῦ χωρίου καὶ τῶν κατοίκων του.

Αὐτὴ τὴ χρονιὰ συνέπεσε βασιλίσσα νὰ εἶναι ἡ Δέχβα.

Αὐτὴ ἦταν ὀρχή καὶ λυπημένη, ἀλλὰ τὸσον ὥρεια καὶ τὸσον χαριτωμένη, πὺς ὅλοι τὴν ἐνύτταζαν μὲ θαυμασμό.

Αὐτὴ περιεπάτησεν ὅλην τὴν ἡμέραν κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ, τῶν τεματίων καὶ τῶν καλαμῶνων.

Αὐτὴ εἶδεν τὸ σύνθημα τῶν ὕμνων, ἀλλὰ δὲν τραγουδοῦσε ἡ ἰδίᾳ, παρὰ μόνον τοὺς πρώτους στίχους.

Τὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς σῶμα ἦτο πεῖρ χαριτωμένον μέσα εἰς τὴν μόνωσιν ἐκείνην καὶ τὴν σιωπὴν, καὶ τὸ μελαγχολικὸ τῆς μενιδίμα ἐκκράσσετο ἐπάνω εἰς τὸ ὥραϊόν τῆς τὸ πρόσωπον.

Δὲν τῆς ἦτο ὅμως δυνατόν, οὔτε νὰ πλησιάσῃ, οὔτε νὰ μιλήσῃ πρὸς τὸν Διονύσην.

Ἦσαν δυστυχῆς καὶ ἐφάνητο σὰν χυμένη εἰς τὸ δάσος, τὸ σκοτεινόν, τὸ μελαγχολικόν, τὸ σιωπηλόν, τὸ ἄγριον τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἡ Φλαχβὰ δὲν ἐροβεῖτο πλέον τοὺς θεούς, οὔτε τὴν τρομερὰν θεὰν ἡ ὁποία ἐπέβλεπεν ἐπ' αὐτῆς.

Τὴν ψυχὴν τῆς τὴν εἶχαν ἀφῆσει ἀνυπερσπιστον ἀκόμη καὶ ἀπέναντι τοῦ θανάτου.

Ἐπὶ τέλους ἡ ὥρα πού θὰ πῆγαινε μόνη τῆς εἰς τὸ ἱερὸν δάσος νὰ ψάλλῃ τὸν ὕμνον τῆς θεᾶς καὶ τὴν ὁποίαν περιέμενε μὲ καρδιοχτύπι ἀπὸ τὸ πρῶν, ἐφθασεν.

Θὰ ἔμενε μόνη μὲ τὸν Διονύσην.

Δὲν ἐσυλλογίζετο οὔτε τὸ ἀμάρτημα, οὔτε τὴν μῆνιν τῆς θεᾶς, οὔτε τὴν κατάραν τῶν προγόνων.

Ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐφθασεν. Ὁ νεαρὸς Συρακούσιος ἐκίνησεν ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τοὺς κρατοῦντας τοὺς ἱεροὺς κλάδους τῆς ἐλαίας. Ἦσαν μὲν θαυμασία καλοκαρινῇ ἐσπέρα καὶ ἡ φύσις ἦταν τὸσον λιγωμένη, πὺς νόμιζε κανεὶς ὅτι ἦτο ἐσπέρα ἔρωτος, ἐσπέρα ἡδουπαθείας.

Ἡ Δέχβα ἐβράδιεν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Διονύση.

Ἐφθασαν ἔτσι εἰς τὸν βωμὸν τῆς Μνέρας. Ὁ βωμὸς ἦταν περικυκλωμένος ἀπὸ γιγάντιες ἐληές, δύο τὸ πολὺ αἰώνων. Οἱ δύο νέοι ἐβράδιαν μέσα στὴ μαγευμένη σιωπῇ, σιγά-σιγά, ἐνῶ τὰ πυρῶμένα ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία χειλὶ των, συνηγγαίνοντο. Ἐαφνικὰ μία

φρικτικὴς ἔπιασε τὴν νέαν καὶ μία μαύρη ὑπόνοια πέρασεν ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς.

— Αἰσθάνομαι, Διονύση, μὴ κακὴ σκιά ἐδῶ τριγύρω μας. Μὴ μ' ἀφίσσης, σὲ παρκαλῶ.

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη:

— Δὲν ὑπάρχει οὔτε σκιά, οὔτε δύναμις, πὺς θὰ δυνηθῇ νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ σέ.

Αὐτὴ ἀναστέναι καὶ δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ μὴ λέξιν γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, καὶ πέρασε μόνη τῆς κάτω ἀπὸ τοὺς κλάδους, πὺς ῥιχναν βαρεὶα σκιά. Ἡ Δέχβα προχώρησε μὲ ἕνα φοβισμένον βήμα, ὡς τὸν λίθινον βωμόν.

Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε δυνατὰ. Ἀμὰ ἐπλησίασε ἄρχισε νὰ ψάλλῃ τὸν ὕμνον τῆς θεᾶς, τῆς νικητρίδος τοῦ τυρλοῦ Ἀρεως καὶ κυρίας τῆς σκαπερίνης θαλάσσης. Εἶπε γιὰ τὴν εὐεργετικὴν τῆς καλωσύνην στὸ ἀνθρώπινο γένος πὺς τοῦ ἔδωκεν ὁ Προμηθεὺς τὸ φῶς, γιὰ τοὺς ἥρωας Βελερερόντην, Περσέα, Ἡρακλῆν, γιὰ τὸν Ὀρέστη πὺς ἔγινε βορὰ τῶν Εὐμενίδων. Καὶ εἰς τὸ τέλος ἐζήτησε, μὲ χαμηλὴ φωνή, τὴν προστασίαν τῆς, γιὰ τὸ κρυφὸ τῆς αἰσθημα, πὺς ἐφλεγε καὶ ἐβρασά-νιζε τὴ ζωὴ τῆς.

Ἡ τακτὴ ὥρα πέρασε, χωρὶς ἡ Δέχβα νὰ τὴν καταλάβῃ. Τὸ πέρασμα ἐνὸς νυκτοβίου πτηνοῦ τὴν ἔφερε στὸν ἐκνὸς τῆς Ἐστράφης πρὸς τὸν Διονύσην. Ἐβράδιζε πολὺ σιγὰ. Μὴ αὐρὰ ἄρχισε νὰ φύσῃ καὶ κινεῖτο τοὺς κλάδους καὶ ἐκίνησε τὸν θόρυβον τοῦ ἐλαφροῦ βηματισμοῦ τῆς.

Στάθηκε πολλές φορές καὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Λίγα βήματα ἐμπρὸς ἀπὸ αὐτὴν διέκρινε δύο ἀνθρώπινες σιλουέττες. Ὅταν ἐβγήκε ἔξω ἀπὸ τῆς μαύρας τοῦφρας τῶν ἐληῶν, ἡ σελήνη, τῆς ἐφώτισε καλὰ καὶ ἡδονήθη νὰ τῆς διακρίνῃ. Ἡ μὴ ἦταν ὁ Διονύσης, ἡ ἄλλη μὴ γυναικίᾳ πὺς δὲν τὴν ἐγνώρισε.

Ἐνα κρὺ πέρασε μέσα στὴν καρδιά τῆς. Ἐπῆσε κάτω στὸ ἔδαφος, ξερό.

Εἰς τὸν θόρυβον ὁ Διονύσης καὶ ἡ Φλαβὰ καρφωθήκανε στὸν τόπο τους. Καὶ ὁ νέος διέκρινε, μέσα εἰς τὴν σκιά, μέσα στὴν ἀστροφωτισμένη νύκτα, τὴν Δέχβαν ἔαυτον μόνην.

Ἀρῆκε μὴ φωνὴ ἀγωνίας. Καὶ ἡ Ὀμβριανὴ ἀκόμη τῆς ὅποιος ἡ καρδιά δὲν ἦταν σκληρὰ, συνειννήθη. Ὡθῆσε τὸν Διονύσην καὶ τοῦ ἐφιθύρσε:

— Πήγαινε!

Καὶ ἐχάθη μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Συρακούσιος στάθηκε πρὸς στιγμὴν αστασιμένος καὶ κατόπιν διηυθύνθη πρὸς τὴν κόρην. Ἐγινευστήσε ἐμπρὸς τῆς. Αἰσθηματικὰ βαθεῖα, ὅπως ὁ ὀκεανὸς καὶ γλυκὰ ὅπως τὸ φῶς τῆς χαρμυγῆς, ἐταράσσοντο μέσα στὴν καρδιά του. Ὅλη του ἡ περιπέτεια, ἡ τὸσον εὐφρόσυνος περνοῦσε ἀπὸ μπροστὰ του. Εἶδε τὴν στιγμὴ πὺς παιδισμένον ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὴν πείνα, εἶχε πέσει στὴ ρίζα τὸ δένδρον, κοντὰ εἰς τὸ χωριό, ὅταν ἐπῆρε τὴ λύρα του καὶ

ἄρχισε νὰ ἀδῇ. Κατόπιν μὴ γλυκεῖα φωνή, πὺς τὸν καλοῦσε. Ἐπειτα ὅλες τῆς ὥρες καὶ ἀλγισμὸν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς γλυκῆς τῆς νύκτας πὺς πέρασε στὸ σπῆτι τοῦ ἀγγιστοπλάστου καὶ κοντὰ στὴν κόρην του, πὺς ἡ κομψότης καὶ ἡ σβελλότης τῆς, τοῦ θυμίζαν τὸ πέταγμα τῆς μέλισσας καὶ τὴν ὁμορφίαν τῆς περιστερᾶς. Μὴ πικρὰ ἀνέβαινε εἰς τὴν ψυχὴν του, ὅταν ἐβλεπεν ἐμπρὸς τοῦ λιποθυμισμένην, ἀπὸ τὴν μεγάλην τῆς ἀγάπην γι' αὐτόν, ἐκείνην πὺς ἦταν ἡ ζωὴ του καὶ ἡ εὐτυχία του. Μὴ ἀπέραντῃ ἀγάπην κατέκλυσε τὸ εἶναί του. Ἀρπάζε μ' ἕνα βάλυ ἀναστεναγμὸν τὴν Δέχβαν εἰς τὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἐγέμισε ἀπὸ φιλή.

Αὐτὴ συνήλθε καὶ εἶδεν ὅτι ἦταν μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ Συρακούσιου. Ἡ καρδιά καὶ ὁ πόνος τῆς ἔφεραν ἀφθονα τὰ δάκρυα. Ἐσφίξε καὶ αὐτὴ, μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς τοῦ νεο καὶ μὲ λόγια, πὺς τὰ κόβαν ὁ λυγρὸς τοῦ ἔλεος:

— Θέλω νὰ πεθάνω, Διονύση. Προτιμῶ τὴν δυσἀρέσκειαν τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος παρὰ νὰ χάσω ἐσένα. Σὲ ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ τὴν γῆν ὅλοκληρον, ἀπὸ τὴν ζωὴν μου, ἀπὸ τοὺς θεοὺς μου. Μὴ μὲ ἀφίσσης, Διονύση, σ' ἐξορκίζω. Μὴ θανατώσης μὲ πικρὰ καὶ ἀπελπισία, μὰ φτωχὴ μικρῇ, γιὰτὶ σὲ ἀγαπῶ. Ἡ παρουσία σου εἶναι ἡ ζωὴ μου. Σὲ ἀγαπῶ!.. Σὲ ἀγαπῶ!..

Ἦσαν συγκινητικὸς ἀπὸ τὴν φωνὴν αὐτῆς

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

“Ένα πολύ ενδιαφέρον βιβλίον, πραγματευόμενον με σαφήνεια τὸ ζήτημα τῆς ἀθανασίας καὶ ἀνανεώσεως τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἐξεδόθη κατ’ αὐτὰς ἐν Παρίσις.

Συγγραφεὺς του ὁ σοφὸς βιολόγος κ. Μεταλνίκωφ, ὁ ὁποῖος, ἐξορισθεὶς ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πολιορκητικοῦ ἐκ Ρωσίας, ἐγκατεστάθη εἰς Παρίσι καὶ ἐσυνέχισεν εἰς τὸ Ἰνστιτούτον Παστερ τὰ πειράματά του ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Διότι ὁ θάνατος δὲν εἶνε μόνον ζήτημα ἡθικῆς σκέψεως, ἀλλὰ καὶ φαινόμενον ὑποκειμένου εἰς τὴν πειραματικὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐργαστηρίου.

Ὁ Λαοσοφικὸς ἔλεγεν ὅτι τὸν θάνατον, ὅπως καὶ τὸν ἥλιον, δὲν δύναται κανεὶς νὰ τὸν ἀντικρύσῃ κατὰ πρόσωπον. Ἀλλὰ, φυσικὰ, ὠμίει δι’ ἑκαστον πρόσωπον περὶ τοῦ ἀτομικοῦ του θανάτου τὸν θάνατον ὅμως τῶν ἄλλων τὸν παρθερῶν διὰ τοῦ μικροσκοπικοῦ, τὸν ἐξετάζον μετὰ τὴν βοήθειαν τῶν κανόνων τῆς ἐπιστήμης.

Υπάρχουν ἀθάνατα ὄντα.

Καὶ λοιπὸν, ὁ κ. Μεταλνίκωφ πιστεύει εἰς τὴν ἀθανασία. Καὶ βεβαίως εἰς τὸν ἐνδιαφέρον βιβλίον του οὐ γνωρίζει ὄντα ἀθάνατα. Τὰ ὄντα αὐτὰ εἶνε τὰ λεγόμενα ἐγγυματογενῆ μικροβία. Δέχεται δὲ, ὅτι τὰ μονοκύτταρα ζώαρια (τὰ ἀποτελούμενα δηλαδὴ ἀπὸ ἑνα μόνον κύτταρον) δὲν ἀποθνήσκουν ποτέ. Ὁ Βάκτριος, εἰς ἐκ τῶν κορυφαίων τῆς γεωμετρικῆς βιολογίας, ισχυρίζεται ὅτι δὲν ὑπάρχει παρά μίαν μόνον ἀπόδειξιν τοῦ θανάτου: τὸ πόμα.

Λοιπὸν, ὁ μόνος τρόπος νὰ κατορθώσῃ κανεὶς νὰ εἶχῃ τὸ πόμα ἐνὸς μονοκύτταρου ζώου, εἶνε νὰ τὸ φρονέσῃ, πράγμα ἀρκετὰ εὐκόλον ἄλλως τε. Ἀλλὰ τότε ὁ θάνατος εἶνε τεχνητός, βίαιος, συμπτωματικός, δὲν εἶνε φυσικός· δὲν ἐπιτρέπει δηλαδὴ διότι ἦτο φυσικὸν καὶ ἀναγκαῖον νὰ ἐπέλθῃ, ἀλλὰ διότι ἐξωτερικῆς δυνάμεως συνέτριψε τὸ ζώον, ὅπως π. χ. ἑνα αὐτοκίνητον συντρίβει τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐπιφέρει τὸν θάνατον του.

Ἐάν ὅμως τὸ μονοκύτταρον αὐτὸ ἀφῆντο ἐλευθερὸν καὶ ἀνενοχλῆτον καὶ ἂν ἦτο δυνατόν νὰ παρακολουθηθῇ ἐπ’ ἀπειρον, ὁ δόκιμος Μεταλνίκωφ βεβαίως ὅτι δὲν θ’ ἀπέθνησκε ποτέ.

Λάβετε δὲ πρ’ ὅψιν ὅτι πρόκειται περὶ ζώωντων, αὐθεντικῶς ἐξηκριθιμένων ὑπὸ ἔξεως, καὶ τὰ ὅποια (ἀδιάφορον ἂν εἶνε μικροσκοπικότητα, ἢ ἐπιστήμη δὲν ἀποβλέπει εἰς τὸν ὄγκον τοῦ ὁργανισμοῦ, ἀλλ’ εἰς τὴν ἰκανότητα αὐτοῦ νὰ διατηρῇ τὴν ζωὴν) δύνανται, ὅπως ἐγὼ καὶ σεις, νὰ ζοῦν, νὰ κινούνται, νὰ τρέφονται καὶ νὰ πολλαπλασιάζονται· νινούνται μετὰ τὴν βοήθειαν τροφικῶν ποδίων, τὰ ὅποια κατὰ μυριάδας εἰναι τοποθετημένα εἰς τὰ σπώματα τῶν δωρῶν αὐτῶν διὰ γυναικὸς ὀφθαλμοῦ κινάτων.

Ἡ ἀθανασία λοιπὸν εἶνε προνόμιον τῶν ἀπλουστάτων ὁργανισμῶν πρωτοζώων, τὰ ὅποια ἐνύσκονται εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα τῆς κλίμακος τῶν ἐν ζωῇ ὄντων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐνύσκονται εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς ζωῆς αὐτῆς κλίμακος. Καὶ αὐτὴ ἀκριβὲς ἡ ἀδικία, ἐν συνεχείᾳ τῆς ὁποίας τὰ τέλεια ὄντα ὑποκείμενα εἰς τὸν θάνατον, ἐνῷ τὰ ἀτελέστατα μένοντες ἀθάνατα, εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία ὠδήγησε τοὺς βιολόγους νὰ ἐξετάσουν μὴπως τὸ πολῦτιμον τοῦτο πλεονέκτημα τῆς ἀθανασίας, ἢ τοῦλάχιστον τῆς παρατάσεως τῆς ζωῆς, ἦτο δυνατόν νὰ ἐξασφαλισθῇ καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁρεῖται μὲν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ διακεκριμένοι βιολόγοι, ὅπως ὁ Μοπάς, ὁ καθηγητὴς κ. Ενγκενὶ κλπ., μὴ παραδεχόμενοι τὴν ἀθανασία τῶν πρωτοζώων.

Γενικῶς ὁμοιογενὴ ἐν τούτοις εἶνε ἡ ἀπίστευτος ζωικὴ ἐνεργητικότης, τὴν ὁποίαν ἐμπειρίαι ἐκαστον τῶν ἐν λόγῳ μονοκύτταρων, ἀναπαράγεται μετὰ τὴν ἀνάγκη, χωρὶς νὰ γηράσκῃ. Ὁ κ. Μεταλνίκωφ ἐνέκρινεν εἰς μερικοὺς ἐν προκειμένῳ ὑπολογισμοὺς, ἐξαγόμενον τῶν ὁποίων εἶνε ἡ διαπίστωσις ὅτι, ἐάν ἀφήσεται τὰ ἐγγυματογενῆ ζώαρια ν’ ἀναπαράχθουν ἀνεμπόδιτος, ἐντός τεσσάρων μηνῶν ὁ ὅγκος τῆς ζωῆς ὅλης ἡ ὁποία δύναται νὰ παραχθῇ ὑπ’ ἐνὸς καὶ μόνου μικροσκοπικοῦ μονοκύτταρου, θ’ ἀποβῇ αἰσθητῶς μεγαλύτερος τοῦ ὄγκου τῆς ὁδογείου σφαίρας.

Ἐν συμπεράσματι ὅθεν τῆς τοιαύτης ἰκανότητος τοῦ κυττάρου νὰ συσσωρεύῃ ἀπεριόριστος ἐμφυγὸν ὕλην, δυνάμεθα μὲν νὰ δεχθώμεν ὑπὸ ἐπιφύλαξιν ὅτι τοῦτο εἶνε ἀθάνατον, ἐπ’ οὐδενί.

ὅμως λόγῳ δυνάμεθα ν’ ἀρνηθώμεν ὅτι εἶνε ἀνεξάντητον καὶ ἀστείρευτον.”

Ἡ παραλλαγή φέρει τὸν θάνατον.

Ταύτης τῆς ὑποθέσεως δοθείσης, θὰ εὐρεθώμεν ἀμέσως ἔπειτα ἐνώπιον ἐνὸς μεγάλου αἰνίγματος: ἐν τῇ ἀνελίξει τῆς κλίμακος τῶν ὄντων, ἐάν ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὰ ἀπλοῦστα καὶ ἐπομένως ἀθάνατα, εἰς ποίαν ὁδὸν γε βαθμίδα, πῶς καὶ πότε, θὰ συναντήσωμεν τὸ φαινόμενον τοῦ θανάτου;

Παρακολουθούντες κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ζωὴν, θὰ ἴδωμεν τὸν θάνατον νὰ ἐμφανίζεται, νὰ γεννᾶται οὕτως εἰπείν, ἀπὸ τοῦ σημείου καθ’ ὃ ἀρχίζει ὁ ὁργανισμὸς νὰ γίνεται περιπλοκος, δηλαδὴ μὴλὲς ἀρχιστῇ ἡ παραλλαγή, διὰ νὰ μεταχειρισθώμεν τὸν ἐπιστημονικὸν ὄρον. Εἰς ὁργανισμὸς περιπλοκος, ἀποκαταρτισμένος δηλαδὴ ἐν τῇ τελειοποιήσει του ἀπὸ τὸ πρωτόγονον κύτταρον, καθίσταται ἀνίκαιος νὰ ἀναδημιουργήσῃ ἑαυτὸν, νὰ ἀνασχηματισθῇ διὰ συνεχῆς ὕλητος ζωῆς οὐσίας, ἐνῷ τὸ κύτταρον ἔχει τὴν ἰκανότητα αὐτῇ· οἱ κατώτεροι ὁργανισμοὶ συμπληροῦνται ἀπ’ ἑαυτῶν τὸσον εὐκολότερον ὅσον ἀπλοῦστοι εἶνε.

Υπάρχει δ’ ἐπ’ αὐτοῦ μία μυθολογικὴ μαρτυρία, ἡ τῆς Λεοναύας Ὑδρας, ἀναπαράγωγος, ὡς γνωστόν, τὰς κεφαλὰς τὰς ὁποίας κατῳκίσθηεν τῆς ἀποκόψῃ ὁ Ἡρακλῆς. Καὶ ὁ μύθος αὗτος ἀνταποκρίνεται πλήρως πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν. Ἐάν κατορθώσεται νὰ προμηθευθῇ τὸ ὄφειοειδὲς ἔρπετον, τὸ ὀνομαζόμενον ὕδρα ἢ ὑδροβίος (τὸν γλυκεῖον ὕδατον), κόψατε τὴν εἰς ὅσα τεμάρια θέλετε: δὲν θ’ ἀφῆσεται νὰ διαπιστώσεται ὅτι πάντοτε καὶ ἀνεύθυντος θ’ ἀναδημιουργηθῇ.

Ἀς ἀνέλθωμεν τώρα μερικὰς βαθμίδας εἰς τὴν ζωικὴν κλίμακα. Θὰ εὕρωμεν μερικὰ εἶδη σκυλίων, ἀνωτέρως κλίμακας διαπλάσεως. Ἐάν τοὺς τεμαχίσωμεν καὶ αὐτοὺς, τὰ σώματά των ἀναδημιουργοῦνται, ἀλλὰ μετὰ μεγαλύτερας παρ’ ὅσην ἡ ὕδρα δυσκολίας. Ὅπου ὑπάρχουν ζῶα μετὰ τελειοποιημένων, ὅσον ἡ κοινὴ καραβίδα, ὁργανισμῶν: ἐάν τῆς κόψωμεν τὰ πόδια καὶ τὰς λαβίδας (δακτύλους), ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ παραγάγῃ νέα πόδια καὶ νέας λαβίδας. Ἐάν τῆς κόψωμεν ὅμως τὸ κεφάλι ἢ τὴν οὐράν, δὲν δύναται νὰ τ’ ἀναπαράγῃ· μένει νεκρά.

Τέλος ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸν τελειότερον καὶ συνεπὲς περιπλοκότερον ὁργανισμὸν, δὲν δύναται ν’ ἀναστηλῇ ἀπ’ ἑαυτοῦ εἰμὴ τὸς σχηματισμὸς τοῦ δερμάτος του, δηλαδὴ τὰ νύχια, τὰς τρίχας κλπ.

Ἡ παράτασις τῆς ζωῆς.

Πρὸ ἐτῶν ὁ δόκιμος Μεταλνίκωφ ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν εὐρεῖν τὸν ἐνοχλὸν τοῦ θανάτου ἐν τῷ ὁργανισμῷ κατὰ τὴν ἐντέρα. Ἀλλὰ τοῦ ἀντέστησαν ὅτι καὶ τὰ πτηνὰ, τὰ ὅποια ἔχουν ἀπαλλαγὴ τῶν ἐντέρων εἶνε ἐπίσης θνητὰ. Καὶ ἡ θεωρία του κατέπεσεν.

Πλέον θετικὰ τὰ πειράματα τ. ὁ Ἀλεξίου Καρὲλ, ἀπέδειξαν ὅτι πολλὰ ὁργανισμὰ κύτταρα δύναται νὰ ζήσουν ἐντός τοῦ ὁργανισμοῦ, ἐπὶ πολλὴ διάστημα μετὰ τὸν θάνατον του.

Τέλος ἡ ἀνακάλυψις ἀδένων, τοὺς ὁποίους ἐθεώρουν ἀτροφισμένους καὶ σχεδὸν ἀχρηστευμένους, ἢ ἀνακάλυψις ἐπίσης τῶν «hormones» - οὐσίας ἀναζωογονητικῆς ἡ ὁποία ἐ

Ειθιμεία φαρμεία

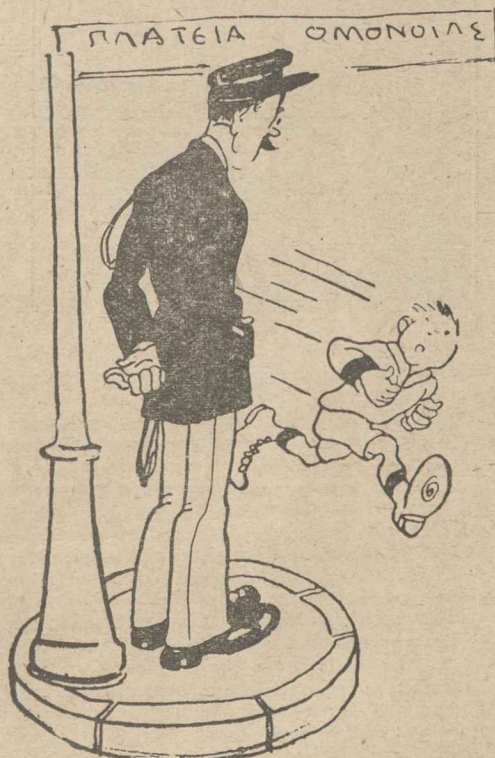

ΑΝΑΨΥΚΤΙΚΑ

— Κι' εγώ δεν ξέρω, πώς κρατήθηκα και δεν διέταξα τους υπηρέτας μου, να τόν κατακυλήσουν κατ' από της σκάλες.
— Του άξιζεν. Έπρεπε να του τόν κάμης.
— Θα τ'όκαμνα αλλά... δεν έχω υπηρέτας.

Δυό μεθυσμένοι μπαίνουν σ' ένα καφενεϊό νύχτα.
Γκαρσόν.— Τί παίρνουν οί κύριοι;
Ο πρώτος κύριος.— Ό,τι και τ' αδέρφι.
Γκαρσόν.— Έσεϊς κύριε;
Ο δεύτερος κύριος.— Τό ίδιο και εγώ. Έμένα να μου φέρης και ένα νερό μαζί.
Ο πρώτος κύριος.— Α! κι' εγώ θέλω νερό μαζί.

Η κυρία.— Άμια χτυπώ δυό φορές τόν κουδούνι, ν' αφήνης ό,τι δουλειά έχεις και να έρχεσαι να με χτενίσης, αφού πλύνης τά χέρια σου.
Η υπηρέτρια.— Θα πλύνω τά χέρια μου πριν σάς χτενίσω ή κατόπιν;

— Γιατί τρέχεις έτσι, μικρέ;
— Πάω ν' αγοράσω τσιγάρα τού μπαμπά και μου είπε να τρέξω μήπως ακριβήσουν πάλι ώσπου να φθάσω στο καπνοπωλείο...

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΝΕΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΥΡΕΤΩΝ

Έδω και εκατό χρόνια, πολλοί ιατροί εις την Ευρώπην μετεχειρίζοντο διάφορα πρακτικά φάρμακα κατά των πυρετών.

Μεταξύ των άλλων και αφέψημα από πράσινα φύλλα έληας.

Μετά την ανακάλυψιν όμως της κινίνης, όλα αυτά έπιπτον εις άχρηστίαν.

Τώρα έσχάτως όμως, ή άγγλική ιατρική έπιστήμη, άνεκάλυσεν ότι τό αποτελεσματικώτερο φάρμακο κατά των πυρετών και τονωτικών συγχρόνως, είναι τά φύλλα της έληας.

Έπειδή ή Έλλάς μαστίζεται από ελώδεις και είνε χώρα πού «θάλλει και ή έλαια» γράφουμε έδω την συνταγήν των.

Πέρνετε 1200 γραμμάρια φύλλα χλωρά έληας. Τά βράζετε σέ μία λίτρα οινόπνευμα 60 βαθμών επί μίαν ώραν. Αφίνετε τά φύλλα επί τρεις ήμέρας μέσα εις τό υγρό αυτό και κατόπιν τά σουρώνετε. Βάζετε τό υγρό, αφού τό ξαναβράσετε, μέσα εις ένα φιαλίδιο, μέσα εις τό όποιον, άν θέλετε, ρίχνετε πάλιν και τά βρασμένα φύλλα.

Πέρνετε 15 - 20 σταγόνες κάθε ήμέραν.

Έάν έχετε πυρετό, πέρνετε δέκα σταγόνες επί 5 - 6 ώρας, σάς περνάει άμέσως.

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Εις την Πολωνίαν είχε παρατηρηθή έσχάτως μεγάλη εξέγερσις τού λαού κατά των δικαστικών, οί όποιοι, τώρα έσχάτως λαμβανόμενοι εκ των κατωτέρων στρωμάτων των νομικών, στερούμενοι μορφώσεως, άνατροφής, ψυχολογίας, είχαν καταστή αληθείς μαστιγές της κοινωνίας, προσβάλλοντες ύπολήψεις, άπλως και μόνον διά νά φανούν ότι κάτι κάμνουν, μεταχειριζόμενοι εις τας προσωπικάς των έμπαθείας, ως όπλον εκδικήσεως, την δικαιοσύνην και γενικώς μη σεβόμενοι ούτε ίερόν ούτε όσιον.

Ο λαός εξέτησε κατάργησιν όλων των θέσεων των δικαστών και σύστασιν λαϊκών δικαστηρίων. Και κρούσματα δέ, έπιθέσεις τού λαού κατά των δικαστών, έσημειώθησαν.

Η Κυβέρνησις είχε άρχισει σκεπτομένη πώς θα ίκανοποιηθή ό λαός. Η έπελθούσα όμως επανάστασις άνέβραλε την ίκανοποίησιν της λαϊκής θελήσεως.

Όπου άποδεικνύεται ότι ό λαός άλλου φωνάζει και δέρνει, και όπου φωνάζει και δέρνει εισακούεται....

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

Ένας άμερικανός άνεκάλυσεν ένα άπλούστατο μηχανήμα, για νά σκαρφάλλωνη κανείς σέ όποιο ύψος στύλου ή δένδρου θέλη και τό όποιον άπεκάλεσε «τά πόδια της γάτας».

Τό μηχανήμα αυτό είνε διπλούν.

Τό ένα μέρος τοποθετείται εις την βάση τού στύλου και έχει δύο πέδιλα. Τό άλλο μέρος τό

τοποθετεί ό εργάτης εις τό ύψος τού στήθους του και έχει δύο λαβές. — Όταν ό εργάτης θέλψη ν' άναβή, τό μηχανήμα κρατείται στερεά επάνω εις τόν στύλον και μπορεί νά σηκώση όσο βάρος θέλετε. Όσο μάλιστα βαρύτερος είνε ό άναρριχόμενος, τόσο στερεώτερα κρατιέται τό μηχανήμα. — Όταν θέλη ό εργάτης νά ύψωθή σηκώνει τό ένα πόδι και κρατεί συγχρόνως και τις δύο λαβές. Τό μηχανήμα τότε, άνέρχεται αυτομάτως, ύψώνων και τόν άναβάτην.

Ο έφευρέτης άνερριχθή με κλειστούς όφθαλμούς, επί στύλου ύψους 60 μέτρων έντός πέντε λεπτών της ώρας.

Κερδίζει δέ σήμεραν εκατομμύρια.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΜΙΑ ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ ΠΑΛΗ

Πρό εβδομάδων, άγγλοι περιηγηται άνερχόμενοι τας Άλπεις, παρέστησαν μάρτυρες συγκινητικού θεάματος.

Εις απόστασιν 200 μέτρων διέκριναν δύο λύκους, μεγίστου άναστήματος, άναρριχωμένους εις ένα ύψωμα. Αίφνης τεράστιος άετός όρμηξ έκ της κορυφής και έπιτίθεται εναντίον των δύο τετραπόδων.

Οί λύκοι, αντί νά τραπούν εις φυγήν άπεδέχθησαν την πάλην. Μετά είκοσι λεπτών άγώνα λυσσάλεον ό άετός, σοβαρώτατα πληγωμένος εις τά πόδια και διάφορα μέρη τού σώματός του, εγκαταλείπει τόν άγώνα και άρχίζει νά ύψώνεται με πέταγμα βαρύ. Οί αντίπαλοί του έξηφανίσθησαν και αυτοί μέσα εις τους βράχους άφήνοντας ίχνη αίματος εις την διάβασίν των. Άλλά την επομένην οί περιηγηται επανέυρουν τό πτώμα τού ενός λύκου: ό λαίμος του ήτο σχεδόν έξ ολοκλήρου σγημένος.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

Σέ γκρινιάρη.

Έγκρινιαζε διηνεκώς κι' εις όλους ήτο βάρος, όλα στραβά τού φαίνονταν και τάβρισκε μεμπτά. Και όταν πειά τρωγόμενον τόν έφαγε κι' ό χάρος, τόν θάψαν με τά ρούχα του, νά τρώγεται μ' αυτά.

Εις κόρην της εποχής.

Ένταύθα αναπαύεται της Εύας κάποια κόρη, πού τά μαλλιά της κούρεψε και γίνηκε άγόρι, μά λυπηθείσα έπειτα από τό κούρεμά της, προσεταιρίσθη μαλλιαρούς, κι' έκ νέου, αόθωρε έγινε μαλλιαρή.

Σέ χρηματιστή.

Χρήμα χηρών και όρφανών, πολλών ένεκοιλώθη κι' εις κόλπο χρηματιστικό τόν βίον του έπέρασε, μά κι' από κόλπο ξαφνικόν έν τέλει ένεκρώθη και όσα σούφρωσε, στη Γ'ής τους κόλπους τά έξέλασε.

ΣΑΤΑΝ

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΑΙ ΟΛΙΓΑ..... ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Υπάλληλος

— Μάλιστα κύριε..... έχομεν από όλα πού χρειάζονται για σπόρ. Έδου μερικά sweaters και pull-overs.....

..... αυτά τά θαυμάσια blazers.....

..... αυτά τά άπερόχα leggins από άληθινό pig-skin.....

...Τί λέτε, νά αυτά τά πατ' του cricket... και αυτά τά club de golf... Πώς είπατε;

Ο πελάτης:

...Μάλιστα, αλλά μά στήμη, παρακαλώ, νά πάω ν' αγοράσω ένα λεξικό.